

který byl u nich již zdomácněl, k tomu, by mu kladla odpor, nýbrž že podle tvrzení žalovaného se hned podvolila. K spáchání zmíněného přestupku není třeba, jak žalovaný míní, by svádění bylo totožné s psychickým přemožením osoby druhého pohlaví nebo-li s použitím psychického násilí. Neprávem dovolává se žalovaný rozhodnutí ze dne 29. listopadu 1926 Zm II 243/26 (čís. 2566 sb. n. s.). V tomto rozhodnutí se uvádí, že nejde o svádění, měla-li sváděná osoba již od počátku vůli směřující k tomu, by se činně nebo trpně chovala tak, jak svůdce od ní žádá. Nic takového nebylo soudy nižších stolic v tomto případě zjištěno, naopak soudy nižších stolic dospěly k závěru, že působení žalovaného na žalobkyni to bylo, jež v souvislosti se všemi okolnostmi, na něž již bylo poukázáno, přivedlo žalobkyni k tomu, že mu dovolila nemanželskou soulož. Pokud žalovaný snaží se vylíčiti věc jinak, než jak jest soudy nižších stolic po skutkové stránce zjištěna, brojí jen způsobem v dovolacím řízení nepřipustným proti tomu, jak v nižších stolicích bylo hodnoceny výsledky provedených důkazů. Přisvědčiti jest tedy soudům nižších stolic, že se žalovaný dopustil trestného činu v § 1328 obč. zák. zmíněného.

K dovolání obou stran co do výše náhrady: V tomto směru stačí strany odkázati na správné důvody rozsudků nižších stolic. K dovolání žalovaného se podotýká, že i u dívky v 16 letech jest počítati s možností sňatku, při nejmenším s navázáním známosti, která může vésti k sňatku, což, jak již dovozeno v rozhodnutí čís. 6102 sb. n. s., stačí k uplatňování nároku podle § 1328 obč. zák.

### Čís. 8457.

**Mimosporné řízení nezná žaloby pro zmatečnost.**

V § 39 ex. ř. není ustanoveno, zda a kdy a jak jest si vymoci výrok o neplatnosti, o zrušení neb o neúčinnosti exekučního titulu, nýbrž nutno tuto otázku posuzovati podle zvláštních předpisů o tom vydaných.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1928, Rv I 1467/28.)

Žalovaná majitelka doma vymohla si soudní schválení výpovědi žalobce z bytu ve svém domě a vedla na základě tohoto usnesení exekuci vyklizením žalobce z bytu. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se vypovězený nájemník na majitelce domu, by usnesení soudu, jímž dán souhlas k výpovědi, bylo zrušeno nebo prohlášeno neplatným a by exekuce byla zrušena. Žalobní návrh odůvodňoval žalobce, opíraje žalobu o ustanovení § 39 ex. ř., nikoliv o ustanovení § 529 c. ř. s. tím, že řízení o žádosti žalované strany za svolení k výpovědi a tím i usnesení v tomto řízení vydané, na jehož základě jako exekučním titulu exekuce o vyklizení bytu jest prováděna, trpí vadou, která způsobuje zmatečnost celého řízení i vydaného usnesení, poněvadž žádost za svolení k výpovědi nebyla žalovanému vůbec doručena, nýbrž osobě třetí, žalovanému neznámé, jednání ze dne 6. října 1926 konalo se v nepřítomnosti žalobcově a předvolání k dalšímu jednání na den 18. října 1926 nebylo rovněž dorukou žalobcových doručeno a ani usnesení ze dne 21. října 1926

nebylo doručeno do rukou žalobcových, nýbrž do rukou osoby žalobci neznámé, tak že tímto způsobem odňata byla žalobci možnost rekursu i jiného zakročení o prohlášení usnesení toho bezúčinným. *Procesní soud* první stolice žalobu zamítl. *Důvody*: Špisy exekučního soudu jest zjištěno, že žalobce podáním ze dne 18. dubna 1927 žádal o odklad exekučního vyklizení bytu v domě žalované na základě nyní pro zmatečnost napadeného usnesení zdejšího soudu ze dne 21. října 1926, kterým uloženo žalobci, by byt ten pod exekucí vyklidil a odevzdal nejpozději do 14. dubna 1927. Této žádosti bylo usnesením exekučního soudu v Praze ze dne 18. ledna 1928 vyhověno, povolen odklad do 15. ledna 1928. Z toho jest nade vší pochybnost zřejmo, že si byl žalobce dobře vědom celého řízení, jež o svolení k výpovědi proti němu bylo vedeno, a že uznal tím také právoplatnost usnesení ze dne 21. října 1926, jehož zmatečnost vytýká, nepouživ proti němu nižádných opravných prostředků, jež mu poskytují zákonná ustanovení, a jest tudíž za tohoto stavu věci se svými žalobou uplatňovanými námitkami prekludován (§ 477 poslední odstavec c. ř. s. obdobou). Ostatně co do formálního stanoviska žaloba, pokud se opírá o ustanovení § 39 ex. ř. nemá vůbec opory v tomto § a jest podle své žalobní prosby a podle svého obsahu i názvu patrně žalobou o zmatečnost podle ustanovení § 529 c. ř. s., pro niž však v souzeném případě, ježto jde o usnesení v řízení nesporném, není vůbec místa, ana ustanovení c. ř. s. na řízení nesporné nelze vztahovati, a jež by ostatně byla jako opožděně podaná podle § 529 poslední odstavec a § 534, 477 c. ř. s. nepřipustnou. *Odvolací soud* napadený rozsudek potvrdil. *Důvody*: Nesprávné právní posouzení spatřuje odvolatel především v tom, že první soud usoudil z toho, že žalobce u exekučního soudu v Praze žádal o odklad exekučního vyklizení bytu, že si byl dobře vědom celého řízení výpovědního a že tím také uznal právoplatnost usnesení ze dne 21. října 1926, nepouživ proti němu nižádných opravných prostředků, a jest tudíž se svými žalobou uplatňovanými námitkami prekludován. Odvolací soud sice nesdílí právní názor prvního soudu, že v souzeném případě lze použití obdoby § 477 poslední odstavec c. ř. s., jelikož řízení nájemní jest ve smyslu § 4 (2) zák. o ochr. nájemníků řízením nesporným, na něž nelze obdobně použití předpisů civilního řádu soudního, než tím pro stanovisko žalobcovo nelze nic vyzískati. Žalobou domáhá se žalobce prohlášení usněsení v řízení nájemním, tedy v řízení nesporném, za bezúčinné. Pokud žalobu opírá o § 39 ex. ř. činí tak bez úspěchu, jelikož § 39 ex. ř. upravuje řízení exekuční a zmiňuje se o některých případech zrušení exekuce, když byl právoplatným rozsudkem exekuční titul prohlášen neplatným, zrušeným neb bezúčinným neb byla prohlášena exekuce za nepřipustnou. Tím však není žádná žaloba upravena. Z obsahu žaloby plyne zřejmě, že jde o žalobu podle § 529 c. ř. s. tedy o žalobu pro zmatečnost. A tu, jak Dr. Ott ve svém díle »Das Rechtsfürsorgeverfahren« na str. 253 výslovně uvádí, jsou mimořádné právní prostředky, jímž je i žaloba o zmatečnost, nespornému řízení úplně cizí. Jde-li tudíž o usnesení v řízení nesporném, není žaloba vůbec přípustna, neboť nelze v řízení nesporném použití ani obdoby předpisů civilního řádu soudního. Proto jest úplně lhostejno, zda první

soud vyslovil, že žalobce jest ve smyslu § 477, poslední odstavec c. ř. s. se svými námitkami prekludován, a zda žaloba byla podána včas čili nic. Pokud odvolatel vytýká, že by se přičilo zásadám právního řádu, kdyby se poškozený sporem nemohl domáhati zmatečnosti usnesení proto, poněvadž zákon, v tomto případě nesporný patent, po případě exekuční řád, nemá přesných předpisů o takové žalobě a že, připouští-li civilní soudní řád žalobu o zmatečnost soudního rozhodnutí, pak-li řízení trpí zmatečností, jest zajisté obdobně taková žaloba možná i proti rozhodnutí v řízení nepodrobeném ustanovením civilního řádu soudního, a také tomu nasvědčuje § 39 ex. ř., který se v odstavci I. čís. 1 a v posledním odstavci zmiňuje o žalobách o neplatnost, neúčinnost, po případě o zrušení exekučního titulu vydaného v řízení sporném, poukazuje se jednak k tomu, co již shora uvedeno, jednak dále k tomu, že okolnosti žalobou tvrzené mohl po názoru soudu odvolacího uplatňovati žalobce jen stížností proti připuštění výpovědi, nikoli však žalobou. Posoudil tudíž první soud věc po stránce právní správně, zamítнув žalobu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

#### D ů v o d y:

Právní názor odvolacího soudu — který v tom bodu souhlasí s názorem prvního soudu —, že mimosporné řízení, jímž jest i řízení podle § 4 zák. o ochr. náj, nezná žaloby pro zmatečnost, jest zcela správný. Nelze tu tedy použítí předpisu § 529 čís. 2 c. ř. s. ani obdobně, nehledíc k otázce, zda by tu byly formální předpoklady takové žaloby a zda by tvrzená zmatečnost nebyla bývala podle § 477 čís. 5 c. ř. s. zhojena žádostí za odklad exekučního vyklizení bytu, které bylo vyhověno. Ostatně zastává žalobce názor o použití obdoby civilního řádu soudního jen potud, pokud se mu to hodí. Předpis § 39 čís. 1 ex. ř. neustanovuje nic jiného, než že má býti exekuce zrušena, byl-li exekuční titul uznán za neplatný, byl-li zrušen nebo jinak za neúčinný prohlášen. Zda a kdy a jak jest si vymoci výrok o neplatnosti, zrušení neb neúčinnosti exekučního titulu, není ustanoveno v § 39 ex. ř., nýbrž otázku tu nutno posuzovati podle zvláštních předpisů o tom vydaných; § 39 čís. 1 ex. ř. není všeobecným předpisem, jenž by sám žaloby o neplatnost, zrušení nebo neúčinnost exekučního titulu veskrze dovoľoval (srv. na př. rozh. čís. 5861 a čís. 7965 sb. n. s.).

#### Čís. 8458.

**Proti usnesení soudu, jímž bylo k návrhu manželského otce sníženo výživné dítěte, jsou oprávněni k rekursu i nejbližší příbuzní (matka a teta) dítěte.**

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1928, R II 354/28.)

Proti usnesení prvního soudu, jímž k návrhu manželského otce bylo sníženo výživné dítěte, podaly rekurs matka dítěte a její sestra.